

Régi tavaszi én

Látod, az égen hány kék máz van?
Látod a Holdat a fénycsapdában?
Harminc éve az égbolt más volt:
pajtában ragyogó szem a Hold.

Lódobogások a déli harangok,
enyhe lökések a lusta szelek.
Villanydrót pengette a hangot
kátrányhólyagos utca felett.

Sapkákkal labdáztak a srácok,
padra csücsültek a házak előtt
bácsik, nénik, a csitri virágok,
s vén fákat maszatolt be a zöld.

Villamosok csöngetnek az égen,
messzire szöknek a fémrepülők.
Én vagyok itt, aki, csak, mint régen,
hangyát nézni a földre ülök.

A pára

Felrepedeztek a járdák.
Réseken át kiszivárgó
földszintől a fa sárgább,
s készülsz, télnek a ráró,
átlátszóak az árnyak,
nincs a ruhádban senki,
lentről, fentről támad a szél,
nem bírod kicselezni.

Összevegyülnek az évek.
Nem fénylik fel aranyszál.
Jó vagy cseppnyi reménynek,
megvénülni maradtál.
Felreped, íme, az égbolt:
hullik a múltad a sárba.
Számít már, ami rég volt szép,
réd számít, az apára.

Abszolváció

Tanult undorral vizsgálom a testet.
Finom leszek: vén, iszapos folyó.
Nemi szerveken folyik ki a szó.
A bőr s a lélek egyfajtaképp feslett.

Az emlékeim megbízhatatlanok.
Akármilyen múlt elfogadható.
Sirály, persze, tenger, szekér, hajó.
Zsugori úr malaca vagyok.

Pompás hányinger nemesíti lelkem.
Tisztaságom végtelen papír.
Eszméletem nem lesz, ennyi van tervben.

Meg pár hatékony, kulturált manír.
Röfögtem szinte, amikor öleltem.
A törvény eltöröl. Foszló radír.